

Arrest

nr. 131 020 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, orthodox christen te zijn en te behoren tot de etnische groep Tigrinya. U werd geboren op 2 juli 1988 in Assab en woonde met uw familie in de wijk Abra Genda. In de periode voorafgaand aan de Eritrese onafhankelijkheid op 24 mei 1991, had Assab zwaar te lijden onder gevechten in de laatste ronde van de onafhankelijkheidsoorlog. Omwille hiervan vluchtte u op ongeveer 3-jarige leeftijd met uw familie naar Addis Abeba, waar u uw intrek nam in een woning in de buurt Askuo.

Aanvankelijk ondervond u geen problemen in Ethiopië, maar nadat er in 1998 een conflict uitbrak tussen Ethiopië en Eritrea kwam hier verandering in. Op een u onbekende datum besloot de Ethiopische regering immers Eritreërs die in Ethiopië leefden naar Eritrea te deporteren. Ook u en uw ouders viel dit lot te beurt in de loop van 2000. Militairen pakten u en uw ouders thuis op en brachten u

naar een kantoor waar uw foto werd gemaakt. Vervolgens werd u samen met tal van andere landgenoten ondergebracht in een soort van door militairen bewaakte opslagplaats, waar u op de grond diende te slapen. U herinnerde zich niet meer hoe lang u werd vastgehouden, maar u wist wel nog dat u in deze periode nooit werd ondervraagd. Uiteindelijk vertrok u met de bus. U kon zich niet meer voor de geest halen of u al dan niet ergens de nacht moest doorbrengen noch wist u waar u precies de grens overstak, maar u herinnerde zich wel nog dat u lang reisde alvorens u aan de Eritrese grens kwam. In aanwezigheid van militairen en witte auto's van vermoedelijk de Verenigde Naties diende u uit de bus te stappen, waarna u werd geregistreerd en opgevangen door het Eritrese leger. Op een u onbekende plaats bracht u in een huis de nacht door en de daaropvolgende dag vertrok u naar uw huis in Assab.

Een tijdje na uw terugkeer naar Assab begon u op ongeveer 12-jarige leeftijd naar de Abra Genda lagere school te gaan. Vermits u evenwel geen goed student was, kan u niet goed lezen en schrijven. Bovendien moest u in de loop van de 3de klas op 15-jarige leeftijd uw opleiding stopzetten vermits u te kampen had met frequent terugkerende aambeien. Omwille van uw gezondheidsproblemen was het voor u immers moeilijk om te bewegen en om stil te zitten en u bleef voornamelijk binnenshuis. U startte verscheidene keren zonder resultaat een behandeling, maar in het begin van 2007 genas u uiteindelijk dankzij uw geloof in God.

Vermits uw buren na uw genezing naar de lokale administratie waren gestapt om aan te klagen dat u geen militaire dienstplicht vervulde terwijl u wel degelijk terug gezond was, arriveerde er rond januari 2008 een oproepingsbrief op uw naam voor de verplichte militaire dienst. Wanneer uw vader u hierover inlichtte, vertelde u aan uw vader dat u uw opleiding wou afmaken. Uw vader repliceerde u dat de Eritrese regering dit nooit zou toelaten vermits u de dienstplichtige leeftijd had bereikt. Hij zag slechts drie mogelijke scenario's wanneer u niet op de oproeping zou ingaan. Volgens hem zou u ofwel gedwongen worden ingelijfd in het leger ofwel zou u worden gearresteerd of in het slechtste geval zou u zelfs vermoord kunnen worden. Dit gezegd zijnde, schreef uw vader een boodschap neer die u diende te tekenen en die hij vervolgens terugzond naar de administratie. Uw vader wist dat u zich na twee maanden zou moeten aanmelden en besloot in deze periode uw vertrek uit Eritrea te organiseren. Ook uw vader was namelijk sterk gekant tegen militaire dienstplicht. Na uw deportatie uit Ethiopië was ook hij immers opgeroepen om gedurende twee of drie jaar als soldaat in de buurt van Barentu zijn militaire dienstplicht te vervullen. Hij vertelde u bitterweinig details over deze periode, maar nadat hij werd ontslagen uit het leger omwille van ziekte vertelde hij u dat het een slechte ervaring was en drukte hij u herhaaldelijk op het hart om nooit in uw leven naar het leger te gaan.

Er gingen twee maanden voorbij en in maart 2008 kwam er iemand u oppikken. U vertrok naar Massawa en nadat u er één of twee nachten doorbracht, reisde u naar Soedan. Als orthodox christen kreeg u er echter dagelijks beledigingen te verduren van de Soedanese moslimbevolking en in 2011 werd u samen met tal van andere Eritreërs opgepakt gedurende 25 dagen. Door omkoping slaagde u erin vrij te komen en uiteindelijk besloot u begin 2013 naar Libië te vertrekken. Tijdens uw reis werd u echter ontvoerd door de smokkelaars die u begeleidde en die tevens soldaten waren en een vriend van u stierf in uw bijzijn. Uiteindelijk bleef u zeven tot acht maanden in Libië. Vervolgens stak u de Middellandse Zee over en nadat u enige tijd in Italië verbleef, reisde u via Parijs en Calais naar België. Op 1 september 2013 vroeg u asiel aan in België.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Eritrea vreest te worden gearresteerd of vermoord, aangezien u deserteerde en zodoende landverraad pleegde (CGVS dd. 19/03/2014, p. 9).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u op tal van vlakken uiterst onwetend bleek over Eritrea in het algemeen en Assab in het bijzonder, hetgeen de waarachtigheid van uw vermeende Eritrese nationaliteit reeds danig op de helling plaatst.

U verklaarde dat u geboren werd in de Eritrese stad Assab en dat u op 3-jarige leeftijd met uw familie verhuisde naar Addis Abeba, Ethiopië (CGVS dd. 03/02/2014, p. 5). In 2000 werd u naar uw zeggen op 12-jarige leeftijd terug naar Eritrea gedeporteerd en u zou tot uw vertrek in 2008 enkel in Assab hebben geleefd (CGVS dd. 03/02/2014, p. 5-6). **Niettegenstaande u zodoende 11 jaar in Assab woonde, kunnen er opmerkelijke hiaten worden vastgesteld met betrekking tot uw kennis over Assab en de ruimere omgeving.** Zo wist u dat Assab de hoofdstad was van de zoba Southern Red Sea, maar desgevraagd kon u geen enkele subzoba opnoemen (CGVS dd. 03/02/2014, p. 5). Evenmin herkende u Ara'eta als subzoba van Southern Red Sea of kon u deze naam op enigerlei wijze

toelichten (CGVS dd. 03/02/2014, p. 19-20). Ook slaagde u er echter geenszins in eenduidige verklaringen af te leggen aangaande de situering van uw buurt binnen Assab. U verklaarde in eerste instantie correct dat Assab is onderverdeeld in drie wijken, met name Campo Sudan, Aseb Kedir en Aseb Seghir (CGVS dd. 03/02/2014, p. 5-6; Bradt Travel Guide, 'Eritrea', 2007, p. 183). Wanneer u echter werd gevraagd in welke van deze drie wijken u leefde, beweerde u in Abra Genda te hebben gewoond (CGVS dd. 03/02/2014, p. 5). Op de vraag of Abra Genda dan deel uitmaakte van één van de eerder door u genoemde wijken, stelde u het niet te weten en vervolgens situeerde u Abra Genda tussen Aseb Kedir en Campo Sudan (CGVS dd. 03/02/2014, p. 6). Om misverstanden te vermijden werd u nogmaals gevraagd of Assab uit drie dan wel vier wijken bestond, waarop u uitlegde dat Assab was onderverdeeld in drie zones en eveneens verschillende wijken telt zoals Abra Genda, Negade, Gambo, Kira, Wedeb (CGVS dd. 03/02/2014, p. 6). U vervolgde: 'De meest gekende zijn deze drie die ik zei, want als iemand vraagt waar je woont, dan zeg je Campo Sudan, Aseb Kedir en Aseb Seghir' (CGVS dd. 03/02/2014, p. 6). Dit indachtig werd nogmaals tot tweemaal toe de vraag opgeworpen tot welke van deze drie wijken Abra Genda dan behoorde, maar wederom moest u een overtuigend antwoord schuldig blijven (CGVS dd. 03/02/2014, p. 6). In eerste instantie antwoordde u immers in uiterst ontwijkende bewoordingen dat Aseb Seghir ver van Abra Genda is gelegen en dat Aseb Kedir zich dichtbij Campo Sudan bevindt om vervolgens aan te geven dat Abra Genda, Negade, Gambo en Kira op zichzelf staande wijken vormden (CGVS dd. 03/02/2014, p. 6; notities tolk dd. 03/02/2014, p. 3). Verder beweerde u dat Aseb Kedir als enige van de drie door u genoemde zones van Assab aan de zee was gelegen, terwijl uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat zowel Assab Seghir als Assab Kedir een kustlijn hebben (CGVS dd. 03/02/2014, p. 6; Bradt Travel Guide, 'Eritrea', 2007, p. 182). Ook kon u niet één naam noemen van de 30-tal eilanden die voor de kust van Assab zijn gelegen (CGVS dd. 03/02/2014, p. 15; Bradt Travel Guide, 'Eritrea', 2007, p. 186). Hoewel de olieraffinaderij in Assab reeds in 1997 werd gesloten, beweerde u verkeerdelijk dat ze nog steeds operationeel was in de periode dat u in Assab verbleef (Mbendi, 'Assab refinery'; CGVS dd. 03/02/2014, p. 15). Bovendien bleken de dorpen Deba-Sima, Hlelika en Rahayta u volledig onbekend, niettegenstaande ze allen in de omgeving van Assab zijn gelegen (CGVS dd. 03/02/2014, p. 19-20; International Travel Maps, 'A Traveller's Reference Map of Eritrea'). Harsile herkende u als een plaats buiten Assab waar de inwoners water halen, maar desgevraagd wist u niet of het gesitueerd was in de richting van de Ethiopische dan wel de Djiboutiaanse grens (CGVS dd. 03/02/2014, p. 18-19, International Travel Maps, 'A Traveller's Reference Map of Eritrea'). Gevraagd hoe ver de Ethiopische grens van Assab verwijderd was, kwam u niet verder dan te stellen dat het dichtbij was (CGVS dd. 03/02/2014, p. 16). U wist dat hetzelfde gold voor de grens met Djibouti, maar u had er geen idee van of de Ethiopische grens al dan niet dicht bij Assab was gelegen dan de grens met Djibouti (CGVS dd. 03/02/2014, p. 16).

Ook is het uitermate frappant dat nauwelijks toelichting kon geven bij de foto die u werd voorgelegd van het gebouw waarin de administratie van Assab is gevestigd (CGVS dd. 02/03/2014, p. 18). Wanneer u een foto van dit gebouw werd voorgelegd, beweerde u dat het in Campo Sudan was gelegen (CGVS dd. 03/02/2014, p. 18). U herinnerde zich evenwel niet meer welk gebouw het was, maar meende dat u er soms naartoe ging met uw moeder (CGVS dd. 02/03/2014, p. 18). Gepolst naar aanleiding waarvan u er dan bijwilt met uw moeder kwam, stelde u soms lunch te gaan halen in dit gebouw (CGVS dd. 02/03/2014, p. 18). Even nadien beweerde u dan weer dat u er passeerde en stelde u het zich niet goed te herinneren (CGVS dd. 02/03/2014, p. 18). Deze verklaringen mogen ten zeerste verbazen, aangezien u tijdens het tweede gehoor beweerde dat u met uw vader en een getuige naar de lokale administratie in Campo Sudan ging om uw identiteitskaart af te halen (CGVS dd. 19/03/2014, p. 2-3).

U gaf correct aan dat er een geasfalteerde weg vanuit Aseb Seghir naar Asmara gaat en dat er vanuit Aseb Kedir een weg naar de Ethiopische grens leidt, maar u bleek frappant genoeg in de onmiddellijke omgeving van Assab geen enkel dorp te kunnen opsommen dat langs deze wegen lag (CGVS dd. 03/02/2014, p. 16). Wel stelde u te weten dat Tio, Gelalo, Foro en Massawa op de weg van Assab naar Asmara waren gelegen (CGVS dd. 03/02/2014, p. 16). Op de vraag welke van deze steden u dan eerst tegenkomt, moest u echter ook het antwoord schuldig blijven (CGVS dd. 03/02/2014, p. 16). Ter vergoelijking stelde u nooit in de door u genoemde plaatsen te zijn geweest, hetgeen volledig haaks staat op uw verklaring tijdens het tweede gehoor dat u via deze steden het land ontvluchtte (CGVS dd. 03/02/2014, p. 16; CGVS dd. 19/03/2014, p. 5). Verder voerde u aan dat u Tio, Gelalo, Foro en Massawa van naam kende, aangezien het grote steden zijn in Eritrea waarover u op tal van manier hoorde vertellen (CGVS dd. 03/02/2014, p. 16). Desgevraagd herkende u Seghenheity echter niet als Eritrese stad, terwijl redelijkerwijs toch kan worden aangenomen dat het als hoofdstad van de een gelijknamige subzoba in Debub ook enige bekendheid geniet in Eritrea (CGVS dd. 03/02/2014, p. 19). Verder meende u te weten dat er een gevangenis was gelegen langs de verbindingsweg van Assab naar de Ethiopische grens en wierp u de naam Adi Nefas op (CGVS dd. 03/02/2014, p. 16). U bleek

echter allerm minst met zekerheid te kunnen zeggen waar deze naar uw zeggen bekende gevangenis is precies gesitueerd (CGVS dd. 03/02/2014, p. 16). Nog los van het feit dat deze verklaring uitblinkt in vaagheid, is het verwonderlijk dat u wel zou hebben gehoord van Adi Nefas en nooit iets zou hebben opgevangen over Klima, een algemene gevangenis die eveneens nabij Assab is gelegen (CGVS dd. Amnesty International Italy, 'Jails, detention centers and military centers in Eritrea', september 2009). Tevens is het in dit verband uitermate verwonderlijk dat u op de vraag of er nog andere doorgangswegen door Assab liepen enkel kon gokken: 'Ik denk dat er nog een weg is, maar het is niet geasfalteerd, maar ik weet niet waar het naartoe gaat (CGVS dd. 03/02/2014, p. 16). **Deze vaststellingen indachtig, wekt de kennis die u wel kon verstrekken met betrekking tot Assab veeleer een ingestudeerde dan een doorleefde indruk.**

Dat u beweerde nog geen drie jaar scholing te hebben genoten in Eritrea en dat u meermaals te kennen gaf dat u omwille van uw gezondheidsproblemen binnenshuis moest blijven, kan geenszins gelden als verschoning voor uw onwetendheid (CGVS dd. 03/02/2014, p. 4-5; CGVS dd. 19/03/2014, p. 6). Het vereist immers geen doorgedreven scholing of aardrijkskundige kennis om weet te hebben van de hierboven aangehaalde elementen uit uw dagelijkse leefomgeving. Daarenboven staat uw vermeende onwetendheid omwille van uw isolement in schril contrast met de dingen die u wel wist en zelfs wanneer wordt aangenomen dat u weinig buitenshuis toefde, is het geenszins aannemelijk dat via de verhalen van uw ouders en uw zus met wie u samenleefde geen doorleefde kennis over uw regio van herkomst zou hebben opgedaan.

Bovendien moest u ook op een aantal specifieke vragen met betrekking tot uw eigen familiale en etnische achtergrond het antwoord schuldig blijven, hetgeen wel zeer weinig doorleefd overkomt. Zo verklaarde u dat uw moeder opgroeide in Assab, terwijl uw vader afkomstig was van Dekemhare (CGVS dd. 03/02/2014, p. 11). U voegde er eveneens spontaan aan toe dat uw oom nog steeds in de buurt Hamadu in Dekemhare woonachtig was en dat hij u soms kwam bezoeken (CGVS dd. 03/02/2014, p. 11). Wanneer u echter gevraagd werd Dekemhare te situeren binnen Eritrea, kon u niet vertellen in welke subzoba van Debub het was gelegen (CGVS dd. 03/02/2014, p. 11). Uw vader en uw oom zouden u over hun thuisstad enkel hebben verteld dat ze er werden geboren en opgroeiden en dat het dichtbij Asmara is gelegen (CGVS dd. 03/02/2014, p. 11). U had echter geen idee van de afstand tussen Dekemhare en Asmara in afstand of reistijd noch wist u hoeveel tijd het uw oom kostte om van Dekemhare naar Assab te reizen of welke dorpen of steden hij passeerde (CGVS dd. 03/02/2014, p. 11). Evenmin had u er enig idee van of uw oom al dan niet langs Asmara reisde als hij op bezoek kwam en wist u niet of er al dan niet iets bijzonders was aan Dekemhare (CGVS dd. 03/02/2014, p. 11).

Hoewel u net zoals uw beide ouders naar uw zeggen behoren tot de etnische groep Tigrinya, verklaarde u er niet veel informatie te kunnen geven (CGVS dd. 03/02/2014, p. 17). Gepolst of uw ouders uw ooit iets vertelde over uw etniciteit en hun gebruiken, antwoordde u ontkennend en beweerde u dat ze er niet over praatten (CGVS dd. 03/02/2014, p. 17). Ter vergoelijking haalde u meermaals aan dat uw leefwereld gericht was op het Amhaars (CGVS dd. 03/02/2014, p. 17). Niettegenstaande uit beschikbare informatie inderdaad blijkt dat Assab tal van banden bestaat met Ethiopië, is het weinig geloofwaardig dat uw ouders omwille hiervan volledig zouden verzaken aan hun eigen etnische achtergrond en niet zouden proberen om u vertrouwd te maken met tradities en gebruiken van Tigrinya (Bradt Travel Guide, 'Eritrea', 2007, p. 186). In dit verband doet het eveneens wenkbrauwen fronsen dat u foutloos de negen etnische groepen van Eritrea kon opnoemen, maar dat de term Jiberti, de moslimminderheid binnen Tigrinya, u volledig onbekend was (CGVS dd. 03/02/2014, p. 17; 18). Ook is het verder uiterst opmerkelijk dat u aangaf dat de meeste inwoners van Assab Afar zijn, maar dat u zich niet meer voor de geest kon halen waarvoor de term danakil staat (CGVS dd. 03/02/2014, p. 14; 19). Niet alleen is het immers de geografische aanduiding van het onherbergzame woestijngebied vlakbij Assab, eveneens geldt deze Arabische term als een pejoratieve bijnaam voor de Afar (Joshua Project, 'Afar in Eritrea', p. 2).

Bovendien legde u geenszins aannemelijke verklaringen af over hoe uw ouders –en bij uitbreiding uzelf– de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven, waardoor ook aan uw deportatie uit Ethiopië geen geloof kan worden gehecht.

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en naar u zeggen bezat u nooit een andere nationaliteit (CGVS dd. 03/02/2014, p. 3). Ook uw ouders zouden altijd de Eritrese nationaliteit hebben gehad en u ontkende dat uw vader dan wel uw moeder ooit de Ethiopische nationaliteit hadden (CGVS dd. 03/02/2014, p. 10). Op de vraag hoe uw ouders de Eritrese nationaliteit precies verwierven, stelde u het niet te weten (CGVS dd. 03/02/2014, p. 13). U vermoedde bovendien dat uw ouders niets speciaals moesten doen om de Eritrese nationaliteit te verwerven, omdat ze Eritreërs waren (CGVS dd. 03/02/2014, p. 13). Naar uw zeggen hadden ze enkel een Eritrese identiteitskaart, ook tijdens hun verblijf in Ethiopië (CGVS dd. 03/02/2014, p. 8). Gevraagd hoe uw ouders deze identiteitskaart verkregen, verklaarde u: 'Ze zijn Eritreërs, ze kwamen van Eritrea, ze gingen naar de

kebele en ze namen het, het enige dat ze moesten doen, was hun identiteitskaart hernieuwen' (CGVS dd. 03/02/2014, p. 9). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat iedereen van Eritrese origine die voor 1991 werd geboren in Ethiopië werd beschouwd als een Ethiopisch burger, ook diegenen die van de Ethiopische provincie Eritrea afkomstig waren (Human Rights Watch, 'Eritrea and Ethiopia – The Horn of Africa war: Mass Expulsions and the Nationality Issue (June 1998 – April 2002)', januari 2003, p. 11). Geconfronteerd met deze informatie, bevestigde u dat Ethiopië en Eritrea ooit één staat vormden en dat Eritrea na verloop van tijd een onafhankelijke en soevereine staat werd, maar u liet het na om enige duidelijkheid te scheppen omtrent de nationaliteit van uw ouders (CGVS dd. 03/02/2014, p. 13). Er werd u zodoende uitdrukkelijk op gewezen dat er een speciale procedure diende te worden gevolgd opdat men door de Ethiopische autoriteiten zou worden erkend als Eritreër, maar u hield vol van het tegendeel overtuigd te zijn (CGVS dd. 03/02/2014, p. 13). Deze overtuiging klemmt echter met informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat Eritrese identiteitskaarten enkel werden uitgereikt naar aanleiding van het onafhankelijkheidsreferendum in 1993. Meer bepaald werden in april 1993 alle Eritreërs binnen en buiten Eritrea opgeroepen om deel te nemen aan een referendum over de onafhankelijkheid van Eritrea. Registratie voor dit referendum ging zowel binnen als buiten Eritrea hand in hand met een gedegen controle van de Eritrese afkomst. Na deelname aan het referendum werd vervolgens een Eritrese identiteitskaart uitgereikt, waardoor participatie in dit referendum uiteindelijk een cruciale rol ging spelen in de nationaliteitsbepaling ('Algemeen ambtsbericht Ethiopië', december 2006, p. 57; Question & Answer Series, 'Eritrea & Ethiopia: Large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000' januari 2002, p. 9). Wanneer in het licht van deze informatie werd gepeild of u ooit hoorde over een onafhankelijkheidsreferendum, antwoordde u ontwijkend dat de onafhankelijkheidsdag wordt gevierd op 24 mei en dat Eritrea in 1991 zijn onafhankelijkheid verwierf (CGVS dd. 03/02/2014, p. 13). Wanneer u er uiteindelijk expliciet op werd gewezen dat er in 1993 een gebeurtenis van zeer groot belang voor Eritreërs plaatsvond in Ethiopië, stelde u niet te weten waaraan werd gerefereerd (CGVS dd. 03/02/2014, p. 13). **Uw onwetendheid over hoe uw ouders precies de Eritrese nationaliteit verwierven in Ethiopië evenals het feit dat u nooit iets zou hebben gehoord over het onafhankelijkheidsreferendum in 1993, doet verder ernstig afbreuk aan uw Eritrese nationaliteit.**

Tenslotte legde u geen documenten neer ter bevestiging van uw nationaliteit of reisweg noch ter staving van uw asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen nopen tot de conclusie dat u er geenszins in slaagde uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, noch via officiële documenten noch door uw verklaringen tijdens het gehoor. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw vermeende deportatie noch aan de door u ingeroepen asielmotieven. Aansluitend hierbij dient te worden opgemerkt dat u evenmin internationale bescherming kan worden verleend omwille van de problemen die u ondervond in Soedan en Libië. Immers, of er al dan niet sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit of waarvan u langdurig ingezetene bent, hetgeen in casu niet het geval is.

Zodoende maakte u niet aannemelijk dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde ongelooftwaardig geachte elementen als deze van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 48/3, 48/6 en 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift het volgende:

"In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, dient er te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er kan benadrukt worden dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden. In geval van een terugkeer naar Eritrea, a fortiori in de huidige omstandigheden, is het risico voor verzoeker om er aangehouden te worden door de Eritrese autoriteiten absoluut reëel. Verzoeker heeft zijn land verlaten op illegale wijze, uit de inhoud van de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoeker wel degelijk een reëel gevaar loopt indien hij zou terugkeren gelet op dit gegeven. Het grote probleem voor het CGVS is dat verzoeker geen identiteitsdocumenten kan voorleggen en dat men aldus twijfelt aan de nationaliteit (afkomst uit Eritrea) van verzoeker.

Het CGVS stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Gelet op deze feiten, kan gesteld worden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1er A § 2 van de Vluchtelingenconventie. [...] Verzoeker valt wel degelijk onder de definitie van vluchteling en valt onder de criteria van de Conventie van Genève: hij heeft zijn militaire dienst niet uitgevoerd en vreest omwille hiervan gearresteerd of vermoord te worden, reden waarom hij zijn land moest verlaten. Verzoeker dient deze militaire dienst uit te voeren omwille van zijn nationaliteit en is dus wel degelijk in de voorwaarden voor erkenning als vluchteling."

Vervolgens verwijst verzoeker naar artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, benadrukt hij dat hij de waarheid spreekt en meent hij dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Hij vervolgt:

"Het CGVS stelt dat verzoeker 11 jaar in Assab zou geleefd hebben, dit aantal jaren is wel met een korrel zout te nemen of enige nuancering is op zijn plaats: verzoeker leefde tot hij drie jaar oud was in Assab en verhuisde dan naar Ethiopië: van op een dergelijke leeftijd kan verzoeker zich uiteraard niets herinneren. Verzoeker kan in feite maar iets vertellen over een periode van 8 jaren (2000 – 2008), aldus van de leeftijd van 12 tot 20 jaar.

Men moet zich de vraag stellen naar de relevantie van de door het CGVS gestelde vragen: verzoeker is niet geschoold en in zijn land van herkomst wordt er geen aardrijkskundes gegeven zoals dat hier in België op onze scholen het geval is. Het CGVS laat uit niets blijken, of bewijst niet dat dit parate kennis zou moeten zijn voor elkeen die van Eritrea afkomstig is. Wat is de relevantie van het kennen van het antwoord op elke vraag met betrekking tot regio's, onderverdeling in wijken enz.? Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk tijdens zijn verhoor van 3 februari 2014 d (pagina 4) dat hij bij zijn terugkeer naar Eritrea op 12jarige leeftijd maar eerst voor een paar jaar naar school is gegaan, te weten tot zijn 15 jaar of 3 jaar. Het CGVS stelt daarmee rekening gehouden te hebben maar waarom of hoe verzoeker dat dan allemaal moest weten, daarop repliceert men niet. Dit gaat uiteraard niet op. Verzoeker verklaarde dat hij zelfs niet kan schrijven!

Het CGVS voegt in het administratief dossier informatie toe over de ligging van de verschillende steden/indeling van Eritrea. Echter is het geen gedetailleerde map: Assab is inderdaad opgedeeld in drie wijken, verzoeker is van mening dat zelfs uit lezing van zijn antwoord gegeven op het CGVS na zijn verhoor duidelijk is dat het om drie kampen ging, dat de dossierbehandelaar dit niet meteen begreep is niet aan zijn uitleg te wijten, wel integendeel. Verzoeker kan zijn uitleg als volgt beter verduidelijken: er zijn drie wijken zoals bijvoorbeeld Brussel, Gent en Leuven maar elk van deze heeft onderverdelingen, zoals Molenbeek bijvoorbeeld in Brussel, het is zo dat men de verhouding van Abra Genda moet zien, het is gesitueerd in Campo Sudan. Het CGVS heeft zelfs niet geverifieerd, of dit blijkt alleszins niet uit de motivering in de bestreden beslissing of het administratief dossier of dit klopt of niet. Verzoeker sprak de waarheid.

Waar men vragen gaat stellen over welke van de drie zones een kustlijn hebben, dat verzoeker de bevestiging van de beweringen op bladzijde 186 van de informatie aan het CGVS zijn administratief dossier gevoegd niet kan vinden.

Verzoeker kan met betrekking tot de gevraagde afstanden tot de grens enkel herhalen dat hij nooit geschoold is en omwille van zijn ziekte kwam hij ook amper buiten (verzoeker gaf tijdens zijn verhoor op 3/02/2014 veel informatie over zijn ziekte, dat de stank/geur zeer erg was en enkel zijn familie dat kon verdragen, zodat hij niet naar buiten kon, geen vrienden had). Dit is een plausibele uitleg. Het CGVS ging daar daarenboven ook niet verder op in door naar dagbesteding enz. te vragen, men kan dus niet gaan motiveren dat verzoeker zijn ziekte een geen reden is om dit niet te weten.

De motivering is niet correct.

Verzoeker zei nooit in zijn eerste verhoor dat hij in het administratief gebouw was om te lunchen met zijn moeder: hij zei dat hij er zeker passeerde (zie gehoorverslag bladzijde 18), verzoeker zijn vader ging daarenboven de identiteitskaart halen.

Verzoeker haalt duidelijk informatie aan die correct is en die men niet kan weten/kennen door loutere studie: hoe kan verzoeker aangeven dat er een geasfalteerde weg loop van Aseb Seghir naar Asmara zonder daar ooit geweest te zijn?

Het CGVS pikt er duidelijk die passages uit die hen tot voordeel kunnen strekken.

Verzoeker herhaalt dat hij amper buiten kwam in tegenstelling tot andere inwoners, hoe kan hij al die namen van dorpen kennen die langs een bepaalde weg liggen als hij er nooit kwam?

Het gaat niet op om verzoeker af te rekenen op deze paar zaken die hij niet kon beantwoorden.

Een lezing van het administratief dossier toont aan dat verzoeker op talrijke vragen wel allemaal het antwoord kon geven maar daar zegt men in de bestreden beslissing niets over.

Een kandidaat asielzoeker die niet de hele aardrijkskunde en ligging van België zou kunnen weergeven heeft dan ook geen recht op erkenning meer? Men kan niet geacht worden alles te weten en men moet rekening houden met iemands hoedanigheid, te weten dat verzoeker niet geschoold is, wat men alleszins niet heeft gedaan.

Het CGVS meent dat dit geen argumenten zijn omdat er geen doorgedreven kennis zou nodig zijn om dit te weten maar als men amper buitenkomt: hoe kan men dit dan weten?

Men haalt tot slot aan dat verzoeker zaken over zijn eigen culturele achtergrond niet zou weten.

WAAROM zou verzoeker alles over zijn oom moeten weten: de verwerende partij verliest zelfs uit het oog dat er kinderen in eigen land zijn die hun vader niet kennen!

WAAROM zou verzoeker hoegenaamd moeite moeten doen hebben tijdens zijn leven om over dit alles meer te weten te komen?

Dit is een manifeste schending van de motiveringsverplichting. Nergens blijkt uit waarop men zich steunt en hoe dit in relatie kan gebracht worden met het twijfelen aan iemand zijn afkomst of nationaliteit want zelfs indien met zou liegen tijdens zijn asielaanvraag zijn dit toch zaken waarop men spontaan uit de werkelijkheid gaat vertellen: wat valt er hier hoegenaamd aan achter te houden?

Het CGVS houdt absoluut geen rekening met de HOEDANIGHEID van verzoeker: verzoeker is amper drie jaar naar school geweest, daarnaast nog naar een religieuze school in Ethiopië. Met andere woorden is hij analfabeet, nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat het CGVS daarmee rekening hield. Nochtans is dit zeer belangrijk om de verklaringen van verzoeker in de juiste context te kunnen plaatsen.

Verzoeker heeft wel degelijk de nationaliteit van Eritrea, alleszins hij heeft er 8 jaar gewoond: Hij spreekt ook drie talen die allen in haar land van herkomst gesproken worden luidens de inhoud van het administratief dossier."

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker tevens het volgende:

"Voor het overige wenst verzoeker te benadrukken dat hij de verklaringen afgelegd voor het CGVS wenst te herhalen en te bevestigen. De verwerende partij interpreteert de verklaringen van verzoeker verkeerd en motiveert haar beslissing hierdoor niet op correcte en deugdelijke wijze. Het verhoor dient in zijn geheel bekeken te worden en de verwerende partij kan er niet die elementen uithalen die zij wenst.

Verzoeker gaf juiste informatie over de onafhankelijkheid van Eritrea. Verzoeker was 12 jaar oud toen hij in Eritrea ging wonen: voor hem is het logisch dat hij dezelfde nationaliteit als zijn ouders heeft en waarom zou hij hoegenaamd op de hoogte moeten zijn van alle formaliteiten die zijn vader en moeder al dan niet dienden te vervullen om de nationaliteit aan te nemen? WELK kind van 12 jaar oud is hier in godsnaam van op de hoogte? Is dit iets wat tot de parate kennis van een 12jarige moet behoren?

Geen uitleg over het WAAROM door het CGVS. Of zijn vader en moeder deze registratie deden of niet daarop kan verzoeker niet antwoorden. Verzoeker legde geen verklaringen af die in strijd zouden zijn met de inhoud van het administratief dossier: integendeel. Het gaat niet op waar het CGVS in feite stelt dat dit alles zou zijn ingestudeerd zijn? Wanneer men het gehoorverslag erop naleest is duidelijk dat verzoeker zeer concrete antwoorden geeft, spontaan en vlot zonder lang (zelfs helemaal niet) te zitten nadenken. Haar verklaringen zijn in overeenstemming met de algemeen bekende informatie.

[...]

Het CGVS gaat niet in op het probleem van verzoeker, met name het feit dat hij werd opgeroepen om zijn militaire dienst te gaan doen. Verzoeker antwoordde hier de waarheid op. Verweerster stelt tevens dat verzoeker onvoldoende informatie kon geven over de militaire dienst op zich, nochtans verzoeker antwoordde op alle vragen: wat moest verzoeker dan nog meer vertellen. Het CGVS lijkt de mening te zijn toegedaan dat verzoeker zaken instudeerde: hoe kan men instuderen dat er een conflict hoedde tussen Ethiopië en Eritrea in 1999? De militaire dienst?

[...]

Dat artikel 57/7bis Vreemdelingenwet stelt:

De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke

schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.

Artikel 57/7ter Vreemdelingenwet stelt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Dat het CGVS inderdaad dient te onderzoeken of iemand kan terugkeren naar het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit.

Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan al deze criteria.

[...]

Er dient eveneens op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid.

“Normaal gezien ligt de bewijslast bij degene die een aanvraag indient.

Echter, bij de meeste asielaanvragen is de asielaanvrager niet in staat zijn verklaringen te ondersteunen met schriftelijke bewijzen of andere.

De gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen, zijn eerder de uitzondering dan de regel.

Zelfs als de bewijslast in principe op de aanvrager rust, is het zowel de taak van de aanvrager als de onderzoeker om gezamenlijk alle feiten naar voor te brengen en te evalueren.

In bepaalde gevallen, komt het zelfs aan de onderzoeker toe om alle middelen, waarover hij beschikt, te gebruiken om de noodzakelijke bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van de aanvraag.”

(paragraaf 196 UNHCR Handboek)

“Het lijkt passend te onderstrepen dat een persoon welke een verzoek doet tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt.

Men bevindt zich in een vreemde cultuur, en het feit dat men zaak dient voor te leggen aan de autoriteiten van een vreemd land, meestal in een taal die niet de zijne is, kan voor die persoon grote moeilijkheden met zich meebrengen, dit zowel op praktisch als psychologisch vlak.”

(paragraaf 190 UNHCR Handboek)

“De vereiste van de bewijslast dient dus niet te strikt te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt.”

(paragraaf 197 UNHCR Handboek)

Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut. In deze legde verzoeker daarenboven geen enkele tegenstrijdige verklaring af!

“Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.”

(paragraaf 199 UNHCR Handboek)

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze moet dan dus ook genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip. In onderhavig geval, dient men echter te besluiten dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met voornoemde fundamentele aanwijzingen. Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

[...]

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat de door verzoeker ingeroepen angsten voor haar vrijheid, haar veiligheid en fysieke en psychische integriteit heel ernstig zijn. Verzoeker baseert zich namelijk op zeer concrete en persoonlijke elementen. Gelet op de ernst van voornoemde feiten, moet zelfs het geringste risico in overweging worden genomen.

[...]

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed blijkt uit alle bovenstaande overwegingen met betrekking tot de antwoorden van het CGVS aangaande verzoeker haar verklaringen. Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds; terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is; Dat bij gevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering; Stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen; Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze Overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Raad van State nummer 101.624, 07/12/2001).

[...]

Om als vluchteling te worden erkend dient de verzoeker aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het is duidelijk dat in casu verzoeker onder de toepassing hiervan valt. Tegenpartij stelt de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de problemen op zich NIET in vraag. De geloofwaardigheid van het vluchtelingenrelaas en de problemen in vraag stellen enkel en allen op basis hiervan strookt niet met de wetgeving. De veiligheid en fysieke integriteit van verzoeker kunnen niet gewaarborgd worden in geval van terugkeer. Er dient te worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing zeer vaag is (men schrijft hele bladzijden over telkens één bepaald element) en maar gebaseerd is op enkele, geïsoleerde elementen. Er dient op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid. In casu heeft de verwerende partij absoluut geen rekening gehouden met voornoemde fundamentele aanwijzingen. In een arrest van 2 oktober 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat de volgende redenering te lezen:

“De Raad is de mening toegedaan eraan te moeten herinneren dat het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling tijdens het onderzoek van de asielaanvraag erop neerkomt te weten of de kandidaat-vluchteling al dan niet gegronde redenen heeft vervolgingen te vrezen omwille van motieven voorzien in het Verdrag van Geneve. De evaluatie van geloofwaardigheid is enkel een nodige stap om op de bovenvermelde vraag te antwoorden: doch dient vermeden te worden dat deze stap de vraag zelf uit het oog doet verliezen. Ingeval van twijfels omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de eerlijkheid van de asielzoeker, neemt dit niet weg dat men zich niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolgingen die zouden kunnen vaststaan of als zeker beschouwd zou kunnen worden en dit ondanks bepaalde twijfels over overige elementen.”

Tegenpartij stelt de geloofwaardigheid van de problemen van verzoeker in vraag. De motiveringsplicht werd geschonden, op basis van deze motieven kon men niet redelijkerwijze tot dit besluit komen.”

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de “schending van art. 48/4 door weigering van de subsidiaire beschermingstatuut aan verzoeker”.

Verzoeker betoogt:

“[...] Dat er met name zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Eritrea, zij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade; Dat het CGVS dit in feite zelf toegeeft in de bestreden beslissing. Het blijkt onbetwistbaar uit de informatie aanwezig in het administratief dossier. Desalniettemin gaat het CGVS niet in op die motivering die in haar eigen stukken te lezen valt. De eigen informatie van verweerster geeft aan dat verzoeker zijn leven riskeert gelet dat hij deserteerde bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien: als men twijfelt aan zijn nationaliteit is verzoeker niet terug te leiden naar Eritrea. Verzoeker volhardt, hij riskeert zijn leven bij terugkeer. Verzoeker houdt zich alle recht voor om nog bijkomende stukken te voegen over de situatie en veiligheid in het land van herkomst.”

2.2.1. Waar verzoeker zich beroept op de “schending van artikel 48/3, 48/6 en van artikel 1A van de Conventie van Genève”, dient te worden opgemerkt dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen artikel 48/3 en 48/6 bevat, zodat de schending ervan uiteraard niet kan worden ingeroepen.

2.2.2. In zoverre verzoeker verwijst naar artikel 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat beide artikelen werden opgeheven. Bijgevolg kan de schending van deze artikelen niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schending inroept van de "wet van 29/07/1991", dient opgemerkt dat verzoeker niet aanduidt welk(e) artikel(en) van deze wet hij geschonden acht. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Verzoeker brengt, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geen documenten bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, nationaliteit, herkomst, asielrelaas en reisweg. Hij gaf omtrent het ontbreken van dergelijke documenten echter een bevredigende verklaring, daar waar hij aangaf dat deze in Libië verloren gingen ingevolge de problemen die hij aldaar kende gedurende zijn reisweg naar België (administratief dossier, stuk 9, p.20; stuk 14, verklaring, nr.26A). Deze problemen worden, net als de problemen die verzoeker eerder tijdens zijn reis en verblijf in Soedan ondervond, door verweerder niet betwist en worden door de Raad geloofwaardig geacht.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker zijn Eritrese nationaliteit, zijn deportatie naar Eritrea en bijgevolg zijn ingeroepen asielmotieven niet aannemelijk maakt. Bij de beoordeling van de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing een aantal onwetendheden worden aangehaald die verzoeker niet verweten kunnen worden. Zo is het, gelet op zijn leeftijd ten tijde van deze feiten, niet onaannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte is over de wijze waarop en de procedure volgens dewelke zijn ouders hun Eritrese nationaliteit verwierven en over het onafhankelijkheidsreferendum. Voorts legde verzoeker, in acht genomen de informatie omtrent Assab in het administratief dossier (stuk 17), wel degelijk plausibele verklaringen af omtrent de reden waarom hij niet werd opgevoed volgens de gebruiken van zijn etnie. Verder mocht van verzoeker, die Dekemhare nooit bezocht, geen meer gedegen kennis worden verwacht aangaande de thuisstad van zijn vader en zijn oom of de reisweg naar en exacte ligging van deze stad.

Waar in de bestreden beslissing met recht wordt gewezen op een aantal andere onwetendheden in hoofde van verzoeker aangaande de stad, de regio en het land waarin hij verklaart te hebben verbleven, dient te worden vastgesteld dat onvoldoende rekening wordt gehouden met de kennis waarover verzoeker daarnaast wel bleek te beschikken. In zoverre aan verzoeker wordt verweten dat hij het op een foto getoonde gebouw van de administratie van Assab niet herkende, weegt dit feit, nog

daargelaten dat hij zoals terecht wordt aangevoerd in het verzoekschrift bij het CGVS preciseerde dat niet hijzelf doch wel zijn vader en twee getuigen naar de lokale administratie gingen om zijn identiteitskaart te bekomen (administratief dossier, stuk 4, p.3), niet op tegen het feit dat hij de gebouwen en de plaatsen op alle overige foto's die hem werden getoond wel degelijk herkende en hierover de nodige uitleg kon verstrekken. Dit klemte des te meer daar hij verschillende van deze gebouwen en plaatsen, zoals de getoonde kerk en het getoonde plein, reeds voordien spontaan aanhaalde en situeerde (administratief dossier, stuk 9, p.15-18). Uit verzoekers verklaringen tijdens de beide gehoren bij het CGVS, tezamen gelezen met de notities van de tolk zoals bij het eerste gehoor bij het CGVS gevoegd en de landeninformatie in het administratief dossier (administratief dossier, stukken 4, 9 en 17), blijkt daarenboven dat verzoeker de nodige basiskennis vertoonde en een goed beeld kon scheppen over zijn directe leefomgeving en stad. Zo kon hij de drie voornaamste zones van deze stad geven, noemde hij tal van wijken en situeerde hij deze zones en wijken op het plan dat door de tolk werd getekend. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn verklaringen inzake de wijken en hun ligging niet correct zijn. Tevens bleek verzoeker bij machte om de voornaamste wegen, hun richting en hun ligging ten opzichte van de stad te omschrijven. Voorts wist hij verscheidene belangrijke plaatsen en herkenningspunten zoals de kust, de haven, de luchthaven, belangrijke pleinen, de kerken en de olieraffinaderij correct te situeren binnen en ten opzichte van deze stad. Tevens wist hij dat en met welke twee landsgrenzen de stad verbonden is.

Daarenboven legde verzoeker nog een aantal andere verklaringen af die zijn Eritrese herkomst en nationaliteit kunnen aantonen. Zo gaf hij een gedetailleerde beschrijving van de identiteitskaart waarover hij in Eritrea beschikte en uit het dossier blijkt niet dat de door hem gegeven beschrijving van deze identiteitskaart foutief zou zijn (administratief dossier, stuk 4, p.3-4). Verder legde hij, in acht genomen zijn jonge leeftijd op het ogenblik van deze feiten en de informatie dienaangaande in het administratief dossier, doorleefde verklaringen af aangaande zijn deportatie vanuit Ethiopië naar Eritrea in 2000 (administratief dossier, stuk 9, p.9-10; stuk 17).

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met verzoekers laaggeschoolde profiel, de duur van zijn verblijf in Assab, het tijdsverloop sedert zijn vertrek uit deze stad en de ernstige feiten waarvan hij sedertdien slachtoffer werd, dient aldus te worden besloten dat verzoeker zijn herkomst en zijn Eritrese nationaliteit voldoende aannemelijk maakt.

Mede gelet op de informatie die dienaangaande in het administratief dossier is opgenomen (stuk 17), ontwaart de Raad in het dossier voor het overige geen elementen die toelaten te twijfelen aan de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees inzake de militaire dienstplicht. Verzoekers verklaringen en asielrelaas dienen aldus als geloofwaardig te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande, is in deze voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS